

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-2007/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Sanji Krovinović kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Marijan Mišić, OIB 72322080818, Mrkšina ulica 44A/1, Zagreb, kojeg zastupa Klara Jandroković, odvjetnica iz Zagreba, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, Slavonska avenija 6, Zagreb, kojeg zastupa Hrvoje Matić, odvjetnik iz Zagreba, radi ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 16. rujna 2026., u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, dana 30. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba članka 6. Ugovora o kreditu broj: 5040430420-61000070261/2007 sklopljenog između Marijana Mišića i Slavonska banka d.d., dana 26. travnja 2007. koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 2,50% (dvazarepedesetposto) jednokratno, unaprijed.“

II. Nalaže se ADDIKO BANK D.D., Slavonska avenija 6, 10 000 Zagreb, OIB: 14036333877 da tužitelju Marijanu Mišiću, Zagreb, Mrkšina ulica 44A, OIB: 72322080818 isplati iznos 364,99 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 27. travnja 2007. do isplate po stopi koja se za razdoblje do 31. srpnja 2015. određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju cjelokupni prouzročeni parnični trošak 375,00 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 30. rujna 2026. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je dana 25. travnja 2007. godine sklopio s tuženikom Ugovor o nenamjenskom kreditu broj: 5040430420-61000070261/2007 kojim mu je odobren kredit u iznosu od 110.000,000 HRK.
2. Predmetnim ugovorom stranke su se obvezale na međusobne činidbe; tuženik isplatiti sredstva kredita, a tužitelj kao Korisnik kredita vratiti ista u jednakim mjesečnim anuitetima uz pripadajući iznos redovnih mjesečnih kamata (članak 3. Ugovora o kreditu).
3. Odredbom članka 6. Ugovora o kreditu određeno je da se od iznosa kredita naplaćuje naknada prilikom prvog korištenja kredita u iznosu od 2,50 %.
4. Temeljem navedene odredbe tuženik je od tužitelja naplatio iznos od 2.750,00 HRK, odnosno 364,99 EUR dana 26. travnja 2007. prilikom isplate kredita.
5. Tuženik je predmetnu odredbu sastavio i unaprijed pripremio u Ugovoru te kao takvu prezentirao tužitelju po načelu „uzmi ili ostavi“ bez mogućnosti da se o istoj pregovara, a što je protivno odredbi članka 81. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) koji je u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora bio na snazi. Naime isti propisuje da je nepoštena ona ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Stavak 2. istog članka navodi kako se smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. S obzirom da je navedena odredba u dijelu kojim propisuje da se korisniku kredita prilikom isplate kredita odbijaju troškovi obrade u iznosu od 2,50 % jednokratno, unaprijed pripremljena od strane tuženika, da o njoj stranke nisu pojedinačno pregovarale te tužitelj na istu nije imao utjecaj, a uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, ista se ima utvrditi nepoštenom, odnosno ništetnom. Naime tužitelju ni danas nije jasno koji su to troškovi za koje je platio iznos od 364,99 EUR nastali kod tuženika, osobito ako se uzme u obzir da je tuženik kreditna institucija s brojnim zaposlenicima zaposlenim upravu u svrhu obrade, a koje nije dužnost tužitelja financirati. Pritom navedeni troškovi nisu obrazloženi niti prilikom sklapanja ugovora, niti naknadno. Tužitelj stoga smatra kako navedena odredba Ugovora o kreditu nije niti jasna niti određena, a niti određiva, budući da iz iste ne proizlazi koje

je to troškove obuhvaćene naknadnom korisnik kredita bio dužan snositi i u kojem iznosu, pa je stoga nesumnjivo došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja.

6. Iz svega navedenog proizlazi kako je odredba članka 6. Ugovora o kreditu u dijelu koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 2,50% (dvazarezpedesetposto) jednokratno, unaprijed.“ ništetna zbog čega tužitelj smatra da je tuženik dužan tužitelju vratiti iznos od 364,99 EUR plaćen na temelju navedene odredbe zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana plaćanja 26. travnja 2007.
7. Slijedom navedenog, tužitelj je podnio ovu tužbu i tužbeni zahtjev.
8. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako slijedi.
9. Tuženik se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu.
10. Tuženik ne spori da je prednik tuženika dana 25. travnja 2007. godine s tužiteljem sklopio Ugovor o kreditu br. 5040430420-61000070261/2007 (dalje: Ugovor), te da je sukladno istom naplaćena naknada za obradu kredita kako je naznačeno u tužbi.
11. Tuženik ističe da je u Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade u visini od 2,50 % iznosa kredita, stoga sporna odredba članka 6. Ugovora o kreditu ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 84. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03. – dalje u tekstu: ZZZP).
12. Predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe. Također, tuženik je predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje tužitelju da na tržištu usporedi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge.
13. Nadalje, način na koji je predmetna odredba napisana nesporno daje mogućnost tužitelju da sagleda sve učinke sklapanja Ugovora pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u visini od 2,50 % (ugovorna transparentnost).
14. Tuženik, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Tuženik ističe kako troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita).
15. Tuženik smatra kako ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Činjenica što obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke to pravo ne umanjuje niti spornu odredbu čini ništetnom. Tuženikova djelatnost je puno šira od samog kreditiranja i on bi svaki proizvod i uslugu koju pruži morao smjeti i naplatiti. Tuženik se financira upravo kroz naknade, a zbir svih naknada je izvor iz kojeg se, između ostalog, isplaćuju plaće radnicima čiji je onda opis poslova i obrada kreditnih zahtjeva.
16. Stoga tuženik ukazuje kako kroz spornu naknadu on naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti.

17. Također, iz sadržaja ugovora i načina na koji su njegove odredbe sistematizirane, nije vidljivo da bi se radilo o sporednoj odredbi, „drugim“ troškovima ili ičemu što bi ukazivalo na supsidijarnost same odredbe i naknade. Naprotiv, troškovi obrade kredita jasno su definirani i tuženik smatra da ne bi smjelo biti upitno da se radi o dijelu cijene kredita koji se odnosi na konkretnu uslugu – obradu i odobrenje kreditnog zahtjeva.
18. Isti stav zauzima i sudska praksa pa tako Županijski sud u Splitu u t. 23. presude posl. broj GŽ-230/2023 od dana 9. veljače 2023. prilikom odbijanja tužbenog zahtjeva ističe „radi se o ugovornim odredbama koje su jasne, lako razumljive i uočljive, zbog čega uopće nije dopušteno ispitivati njihovu poštenost sve sukladno odredbi članka ZZP/07.“
19. Visoki trgovački sud RH u presudi posl. broj PŽ-2437/2022 od dana 24. svibnja 2023. potvrđuje prvostupanjsku presudu kojom je u t. III. zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita i isplatu odbijen te u t. 29. obrazloženja utvrđuje „sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika.“
20. Uz navedeno, da se sporna naknada ima smatrati dijelom ukupne cijene kredita proizlazi i iz definicije instituta efektivne kamatne stope. Naime, Hrvatska narodna banka definira kamatnu stopu kao slijedi: „Efektivna kamatna stopa jedinstven je način prikazivanja kamatne stope s ciljem transparentnosti i lakše usporedbe uvjeta za odobravanje kredita/depozita kod svih kreditnih institucija i kreditnih unija. Osim nominalne kamatne stope u izračun se uključuju i naknade koje se plaćaju pri odobravanju kredita ili ulaganja depozita te predstavlja realniji prikaz ukupne cijene kredita/depozita.“
21. Nadalje, da bi se neka odredba u potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom potrebno je da su kumulativno ispunjeni uvjeti iz čl. 81. ZZP i to: da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.
  - i) pojedinačno pregovaranje o ugovornim odredbama
22. Nesporno je da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati kako tužitelj pogrešno ističe u tužbi). Međutim, pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te usporedi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu.
23. Tužitelj je prilikom sklapanja Ugovora ovisio jedino o svojoj slobodnoj volji te je mogao sam odlučiti odgovara li mu ta odredba. Riječ je o naknadi koja se naplaćuje odmah prilikom puštanja kredita u tečaj i tužitelj je bio upoznat s tom odredbom od prvog trenutka pregovora o uvjetima kredita. Tužitelj je samostalno procjenjujući rizike, odabrao sklopiti Ugovor s tako ugovorenim troškovima obrade očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja Ugovora za tužitelja bio najpovoljniji.
24. ii) neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana
25. Nadalje, tuženik ističe da tužitelj pogrešno ističe kako je ugovaranjem sporne naknade došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Takav stav nije utemeljen na zakonu, niti proizlazi iz okolnosti slučaja.

26. Uz navedeno, nejasno je zbog čega tužitelj smatra da bi ugovorena odredba bila nepoštena. Tužitelj samo paušalno navodi da nije imao bilo kakvog utjecaja na sadržaj iste, stoga se smatra nepoštenom.
27. Tuženik ističe kako je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora, kao i upozorio na činjenicu da će se troškovi obrade odmah naplatiti. To je uostalom i potpuno životno logično jer nije riječ o nekakvoj obvezi koja je nenadano iskrsnula nakon proteka nekoliko godina ispunjavanja Ugovora, nego je riječ o jednokratnoj obvezi koja je ispunjena odmah prilikom puštanja novaca te je tužitelj već u tom trenutku bio svjestan te obveze.
28. U prilog navedenom, tuženik dostavlja presudu Općinskog suda u Puli, Stalna služba u Rovinju, posl. br. P-517/2018 od dana 5. ožujka 2020. kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu kojem se traži utvrđenje ništetnosti odredbi o troškovima obrade kredita. Tako sud ističe: „...ovaj sud smatra da dio zahtjeva tužitelja koji se odnosi na utvrđenje ništetnosti odredbi glede ugovorenih troškova obrade kredita iz čl. 5. str. 2. Ugovora, ugovorene zatezne kamate u slučaju pada u zakašnjenje iz čl. 7. st. Ugovora i konačno ugovorene naknade za prijevremeno vraćanje kredita iz čl. 8. st. 1. i 2. Ugovora su neosnovani.
29. Prije svega, naprijed navedene odredbe iz spornog Ugovora, po motrištu suda dovoljno su jasne i razumljive odnosno, čak i uobičajene za Ugovore o kreditu iz toga razdoblja u bilo kojoj valuti, a koje su korisnici kredita mogli i očekivati, to i prema samoj formulaciji teksta iz spornog Ugovora, sud ne vidi što bi za prvotuzitelja u njegovom konkretnom slučaju nešto moglo biti upitnim.“
30. Navedenu presudu potvrdio je Županijski sud u Splitu presudom posl. br. GŽ-1215/2020 od dana 24. veljače 2021. Tako drugostupanjski sud navodi: „Isto tako prvostupanjski sud je odbio dio tužbenog zahtjeva koji se odnose na utvrđenje ništetnosti odredbi glede ugovorenih troškova obrade kredita, budući su te odredbe dovoljno jasne odnosno zatezne kamate u slučaju pada uz zakašnjenje i naknadu za prijevremeno vraćanje kredita, iz razloga što su i prema utvrđenju ovog suda kao i prvostupanjskog navedene odredbe iz spornog Ugovora dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za Ugovor o kreditu iz citiranog razdoblja u bilo kojoj valuti a koje su korisnici kredita mogli očekivati i to prema samoj formulaciji teksta. Iz samog Ugovora sud ne vidi što bi prvotuzitelju u njegovom konkretnom slučaju nešto moglo biti upitno.“
31. Također, tuženik naglašava da ZZP propisuje značajnu neravnotežu kao pretpostavku nepoštenosti. Dakle, ne bilo kakvu neravnotežu, nego veći stupanj neravnoteže. Ugovorom je odobren i isplaćen iznos od 110.000,00 HRK, a sporna naknada je naplaćena u iznosu od 2,50 %. Iz navedenog je razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu.
32. Tuženik ističe kako navodi tužitelja da ugovorna odredba ne sadrži jasne informacije o načinu određivanja predmetne naknade odnosno ne sadrži strukturu troškova, tj. od čega se isti sastoji, te da je stoga takva odredba nepoštena te u konačnici i ništetna neosnovani.
33. Naime, takva obveza za kreditne institucije nije postojala u vrijeme sklapanja Ugovora, a ne postoji niti danas.

34. Osim toga, i Sud Europske unije je u svojoj praksi zauzeo jasan stav da u ugovorima o kreditu nije potrebno navesti što čini trošak obrade kredita.
35. Naime, u predmetu C-565/21, Ciaxabank SA protiv X (ECLI:EU:C:2023:212), u postupku donošenja odluke po prethodnom pitanju, a koje pitanje se odnosi na ocjenu poštenosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, Sud Europske unije je utvrdio sljedeće: „32. Točno je da iz te sudske prakse ne proizlazi to da je davatelj zajma dužan u dotičnom ugovoru konkretno navesti prirodu svih usluga koje se pružaju u zamjenu za troškove predviđene u jednoj ili više ugovornih odredbi. Međutim, s obzirom na zaštitu koju Direktiva 93/13 nastoji pružiti potrošaču s obzirom na to da se on nalazi u podređenom položaju u odnosu na prodavatelja robe odnosno pružatelja usluga kad je riječ o mogućnosti pregovaranja i razini informacija, važno je da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.“
36. U konačnici je Sud presudio kako ugovorna odredba, čiji je cilj naknada za usluge povezane s ispitivanjem, sastavljanjem i pojedinačnom obradom zahtjeva za kredit, može, ovisno o okolnostima slučaja, ne uzrokovati, na štetu potrošača, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama, pod uvjetom da postojanje takve neravnoteže bude predmet učinkovitog nadzora nadležnog suda, u skladu s kriterijima koji proizlaze iz sudske prakse Suda.
37. Na istom tragu je i presuda u predmetu C-621/17, Kiss protiv CIB Bank (ECLI:EU:C:2019:820) gdje je Sud Europske unije presudio sljedeće: Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se *nisu* vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.
38. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.
39. Slijedom navedenog, Sud EU je presudio da ugovorna odredba u ugovoru o kreditu u kojoj se utvrđuje iznos sporne naknade, metoda izračuna naknade i trenutak kada je istu potrebno platiti, ali koja i ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za tu naknadu – ne uzrokuje na štetu potrošača u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama strana proizišlima iz ugovora (toč. II. izreke, C-621/17).
40. S obzirom na navode tužitelja kako u trenutku sklapanja ugovora korisnik kredita nije bio na jasan i nedvojben način upoznat sa strukturom navedenih troškova, odnosno od čega se isti sastoje, a da prema praksi Suda EU takve okolnosti ne znače ujedno da bi sporna odredba bila nepoštena, očito je kako je takav zahtjev tužitelja neosnovan.

41. Slijedom iznesenoga, nesporno je da ne postoji niti jedan opravdani razlog na temelju kojeg bi odredba članka 6. Ugovora bila ništetna, niti tužitelj ima pravo na isplatu predmetnog iznosa.
42. Uz navedeno, tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem zatezne kamate od dana plaćanja predmetne naknade pa do isplate.
43. Naime, sukladno čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05. – dalje u tekstu: ZOO), zatezne kamate vraćaju se od dana stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva, u ovom slučaju tužbe. Sudska praksa nepoštenje (nesavjesnost) stjecatelja veže uz to je li neosnovano osiromašeni zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove prije podnošenja tužbe. S obzirom na to da u ovom postupku tužitelj nije dokazao da je prije podnošenja tužbe zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove, prema tome nije dokazao ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj, odnosno da nije postupao u dobroj vjeri prilikom sklapanja Ugovora.
44. Tuženik ovdje ukazuje i na stav građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojim je zauzeto shvaćanje da ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.
45. Iako predmetni slučajevi nisu identični, oni su svakako usporedivi budući da je ugovor o kreditu vrsta ugovora o zajmu. Stoga tuženik smatra kako nema osnove za tumačenje njegovog postupanja kao nepoštenog budući da Vrhovni sud RH u ranijim odlukama (iako se radilo o ugovoru o zajmu, a ne o kreditu), ponašanje ugovornih strana koje je bilo protivno izričitoj zakonskoj zabrani nije tumačio kao nepošteno.
46. Tuženik, ističe prigovor zastare iz razloga kako slijedi.
47. U odnosu na zahtjev za povratom sporne naknade za obradu kredita, tuženik ističe kako se kod ništetnosti primjenjuju pravila o stjecanju bez osnove pa je zastarni rok pet godina od dana plaćanja.
48. Tužiteljevo eventualno pozivanje na zaključak Građanskog odjela Vrhovnog suda RH donesen na sjednici održanoj dana 30. siječnja 2020., prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva za vraćanjem primljenog na temelju ništetne ugovorne odredbe počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je ta ništetnost utvrđena, bilo bi bespredmetno.
49. Naime, osnovna zadaća suda je suditi na temelju Ustava, međunarodnih ugovora, zakona i drugih važećih izvora prava. Stoga je sud ovlašten tumačiti zakonske odredbe kada iste postoje. Tumačenje zastare ovisno o subjektivnom stavu svakog pojedinog suda ili suca u ovom kontekstu dovodi u pitanje pravnu sigurnost i legitimna očekivanja tuženika kao elemenata vladavine prava, a što predstavlja jednu od najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske. Ovakvim arbitrarnim mišljenjem ukinuo bi se institut zastare, odnosno stvorilo bi se novo pravno pravilo za koje ne postoji zakonska odredba.
50. Konačno, tuženik posebno ukazuje na odluku Europskog suda C-561/21 u kojoj se, u bitnome, ističe:
  - nacionalni poredak osigurava zaštitu potrošača uspostavljenu pravom EU, poštujući načelo ekvivalentnosti (implementirana

- rješenja nisu nepovoljnija od sličnih situacija u nacionalnim pravima) te načela djelotvornosti (implementirana rješenja ne onemogućuju ili ne otežavaju korištenje prava potrošača iz prava EU),
- načelo djelotvornosti u obzir treba uzeti u obzir opća načela na kojima se temelji nacionalni pravosudni sustav, uključujući načelo pravne sigurnosti i dobrog odvijanja postupka,
  - isticanje prigovora zastare u odnosu na restitucijske zahtjeve nije samo po sebi protivno načelu djelotvornosti jer ne onemogućuju niti pretjerano ne otežava ostvarenje prava dodijeljenih pravom EU,
  - ne protivi se pravu EU da pružatelj usluga ima pravo dokazivati da je potrošač znao ili razumno mogao znati za postojanje okolnosti koje za posljedicu imaju ništetnost ugovorne i prije donošenja presude kojom se utvrđuje ništetnost.
51. Gore citirana shvaćanja Europskog suda ukazuju na to da nije moguće zanemariti institut zastare u situaciji kada je od sklapanja ugovora o kreditu i odredbi koja je predmet ovog spora prošlo više od 19 godina.
52. Razdoblje od gotovo 19 godina znatno premašuje neki razuman period u kojemu je potrošač odnosno tužitelj mogao steći svijest tj. saznanje o ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, odnosno odredbi o ulaznoj naknadi. To tim više ima li se na umu kao je ulazna naknada plaćena neposredno po sklapanju ugovora o kreditu, a na što je tužitelj bio upozoren kroz umanjenu isplatu glavnice zbog je djelomične kompenzacije za iznos ulazne naknade.
53. Stoga, temeljem načela djelotvornosti na koje se poziva Europski sud, treba uzeti u obzir da objektivan rok od 5 godina od dana kada je izvršeno plaćanje sporne naknade predstavlja razuman period u kojemu je tužitelj mogao postati svjestan eventualnih ništetnosti te odredbe, a u skladu s općim načelima o institutu zastare, te je isto trebalo primijeniti u ovom postupku odnosno, utvrditi da je nastupila zastara tužiteljeva potraživanja.
54. Stoga je potraživanje tužitelja u odnosu na isplatu u zastari.
55. Slijedom navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja te ga obveže da naknadi troškove postupka tuženiku.
56. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu, izvršen je uvid u spis, ugovor broj 5040430420-61000070261/2007 od 25.4.2007., saslušan je tužitelj.
57. Tužbeni zahtjev u cijelosti je osnovan.
58. U ovom postupku sporna je osnovanost tužbenog zahtjeva, zastara potraživanja, tijekom zakonskih zateznih kamata na glavnicu potraživanja.
59. Nesporna je visina potraživanja tužitelja.
60. Na okolnost osnovanosti tužbenog zahtjeva sud je saslušavao tužitelja.
61. Tužitelj je iskazao da je ugovor o kreditu sa tuženom sklopio u svrhu dovršenja obiteljske kuće. Kuća je isključivo bila namijenjena i jest za stanovanje. Za ugovor u kunama odlučio se jer mu je banka preporučila kao najpovoljniji i najsigurniji ugovor kao i stabilan. Ugovor je dobio sastavljen od banke, ugovor je pročitao i proučio. Uočio je odredbu o naknadi. Zanimalo ga je zašto mora plaćati naknadu, obzirom je sklapao i druge ugovore prije toga u

kojima nije bilo naknade, i objašnjeno mu je da se radi o naknadi za obradu koja je za tu vrstu kredita u funkciji. Interesirao se da li se mogu smanjiti kamate i da li se mogu smanjiti troškovi naknade, međutim rečeno mu je da se naknada ne može smanjiti, u principu ugovor je bio na način "uzmi ili ostavi". Prilikom potpisivanja ugovora odmah mu je naplaćena naknada. Bitno je bilo platiti naknadu, a potom je uslijedilo dalje samo dobivanje kredita. U to vrijeme nije bio vlasnik niti obrta niti trgovačkog društva. U tom trenutku razumio je odredbu o naknadi, ali mu nije bilo jasno zašto mora plaćati troškove obrade kredita i dodatne naknade. Ne sjeća se da li je mogao izračunati visinu naknade, misli da nije bila visoka naknada.

62. Nakon saslušanja tužitelja nesporno je da je tužitelj ugovor o kreditu s bankom sklopio u svrhu dovršenja obiteljske kuće za stanovanje, te je stoga nesporna aktivna legitimacija tužitelja u ovom postupku. Glede samih ugovornih odredbi nije se posebno pregovaralo, ugovor je dobio unaprijed sastavljen od strane banke, pročitao ga je i proučio te se i zanimao zašto mora plaćati naknadu, te mu je pojašnjeno da se radi o naknadi za obradu kredita. Također se interesirao da li može se smanjiti kamata i naknada, međutim izričito mu je rečeno da se naknada ne može smanjiti te da je mora podmiriti ukoliko želi ostvariti kredit, a naknadu je morao podmiriti odmah, a potom je uslijedilo dobivanje kredita. Međutim, nije mu posebno objašnjeno zašto mora još dodatno plaćati i naknade, obzirom je sklapao ugovore u drugim bankama, a koje nisu uključivale plaćanje nikakve naknade. Takvim postupanjem banka je dovela tužitelja u neravnopravni položaj u ugovornom odnosu, kao stranku koja nema dovoljno financijskog poslovanja da bi u potpunosti razumio razloge sklapanja naknade, a niti mu je pojašnjeno koji su to troškovi koji ulaze u naknadu. Banka je na taj način postupila suprotno načelu savjesnosti i poštenja prilikom sklapanja ugovora, koje je jedno od osnovnih načela obveznog prava (čl. 4. ZOO-a), a neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana iz takvog postupanja banke nedvojbeno je.
63. U odnosu na istaknuti prigovor zastare, ukazuje se na pravno shvaćanje sa sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020.g., prema kojem u slučaju restitucijskog zahtjeva su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su stekle temeljem nišetnog pravnog posla, odnosno o slučaju iz čl. 323 st. 1 ZOO/05. Kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora, rok za zastaru počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost odredbe. Stoga je nedvojbeno kako zastara još nije ni počela teći, a kamoli da je već nastupila.
64. Radi navedenog sud smatra prigovor zastare neosnovanim.
65. Glede osnovanosti tužbenog zahtjeva valja napomenuti da u predmetu C-224/19 Sud EU tumači Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.
66. Iako je prethodni postupak vezan uz konkretni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava,

takva odluka postaje relevantna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem. Tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala.

67. Pri tome valja naglasiti da u pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.
68. Sud smatra da nije točan navod tuženika da je za utvrđenje ništetnom ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva potrebno ispunjenje uvjeta da je ta odredba i/ ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva. Naime, člankom 84. ZPP/03 je propisano da: "Nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive." Naime, stajalište je Suda EU, izraženo u recentnoj presudi od 16. srpnja 2020, u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19, upravo u vezi problematike naplate naknada za obradu kredita (naknade za otvaranje), da: članak 2., članak 4. st. 2. i članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Stoga nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod „ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene“ te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti.
69. Činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila postotkom propisana ugovorom o kreditu ništa ne mijenja na stvari i to svakako nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Na tuženiku je teret dokaza da se o spornoj odredbi ugovora pojedinačno pregovaralo!
70. Tuženik nije postupao u skladu sa načelom savjesnosti i poštenja. Tužitelj je, naime, nesporno bio u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika kao banku kako u pogledu njegove pregovaračke moći tako i njegova stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj tih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoju poziciju „jače“ ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak, a niti je objasnio tužitelju kakav je to valjani i ekonomsko opravdani razlog (osim želje za ekstraprofitom) zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje te naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita.
71. Ugovaranje plaćanja naknade za odobrenje kredita, samo za sebe, nije nepošteno te da u vrijeme sklapanja Ugovora nije postojao propis koji bi tako nešto zabranjivao. Međutim, u konkretnom slučaju ta naknada ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Tuženik tužitelju uopće nije niti pokušao razjasniti zašto mu je naplatio obradu kredita, radi čega tužitelj

nije imao pristup razlozima koji opravdavaju tu naknadu. Tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate naknade. Naravno, razlog je taj što (ekonomskog) opravdanja nema! Dakle, banke su morale na taksativan način navesti što čini troškove obrade kredita, a ne samo naplatiti to u postotnom iznosu, čime su zapravo korisnike dovodile u neravno pravan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit.

72. Tužitelj je podmirio administrativne troškove za posao obrade kredita, koji posao spada u opis radnog mjesta zaposlenika banke.
73. U konačnici, sklapanjem predmetnog ugovora o kreditu tužitelj se tuženiku obvezao platiti ugovorene kamate, a troškovi obrade i odobravanja kredita, ako i postoje, nikako ne bi smjeli pasti na teret tužitelja. Naime, tuženik je financijska institucija i odobravanje kredita je jedna od usluga koju isti pruža te se naplaćuje ugovaranjem kamate. Tuženik je dužan organizirati svoje poslovanje da može pružiti tu uslugu i eventualni troškovi koji mu nastanu u postupku obrade i odobrenja kredita treba podmiriti upravo iz očekivane kamate koju mu tužitelj plaća. Dodatno, s obzirom na potpuno nepostojanje transparentnosti u pogledu protučinidbe koju je tuženik tužitelju pružio kao uslugu za naplaćenu naknadu, tužitelj izražava sumnju da mu je tuženik postupajući na opisani način dvaput obračunao jednu te istu uslugu, prvo kroz naplatu ulazne naknade, a drugi puta kroz ugovorenu kamatu.
74. Posebno, nakon saslušanja tužitelja sud je zaključio da tuženik nije postupao u skladu sa načelom savjesnosti i poštenja. Tužitelj je, naime, nesporno bio u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika kao banku kako u pogledu njegove pregovaračke moći tako i njegova stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj tih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoju poziciju „jače“ ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak, a niti je objasnio tužitelju kakav je to valjani i ekonomsko opravdani razlog (osim želje za ekstraprofitom) zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje te naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita.
75. Jasno je iz provedenog saslušanja, da tuženik tužitelju uopće nije niti pokušao razjasniti zašto mu je naplatio obradu kredita, radi čega tužitelj nije imao pristup razlozima koji opravdavaju tu naknadu. Tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate naknade.
76. Banka je bila dužna na taksativan način navesti što čini troškove obrade kredita, a ne samo naplatiti to u postotnom iznosu, čime je zapravo korisnik dovela u neravno pravan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit.
77. U odnosu na navod tuženika kako je sporna ugovorna odredba jasna i razumljiva, ističe se kako je iz ugovora i početnog otplatnog plana vidljivo da je sve troškove snosio tužitelj, međutim tužitelj niti danas ne zna koji su točno troškovi plaćeni tim iznosom, a s obzirom da je tužena kreditna institucija koja ima zaposlenike koji su zaposleni u tu svrhu, nije jasno koje troškove je tužena

mogla imati vezano uz obradu konkretnog ugovora, a koje je bio dužan snositi tužitelj pa prema tome navedena odredba nije niti jasna niti određena.

78. Tužitelj je platio ugovorenu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, ali to ne znači da nije imao prigovora na istu.
79. Činjenica je da tužitelj ne bi ni mogao ugovoriti kredit sa tuženikom ukoliko ne bi pristao na unaprijed formuliranu odredbu o ulaznoj naknadi. Ona je ugovorena po principu „uzmi ili ostavi“ i potrošač nije mogao utjecati na istu.
80. Dakle, sukladno članku 96. st. 1. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Sukladno st. 2. istog članka, smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.
81. Sukladno odredbi čl. 295. ZOO ocijenio predmetne ugovore formularnim (tipskim) jer sadržavaju opće uvjete ugovora ili se na njih pozivaju a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva pa opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ova.
82. Naime, plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od čak 2,50 % iznosa kredita (čl. 4.2. Ugovora o potrošačkom kreditiranju) očito prouzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača kao i odredba prema kojoj se tužitelj obvezao platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita utvrđenu odlukom o naknadama koje važe na taj neodređeni dan s time da je visina naknade za prijevremeni povrat promjenjiva sukladno Odluci banke o naknadama.“
83. Ponovno valja istaći da je Sud Europske unije svojim presudama C-84/19 i C-224/19 potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni, i konačno koji su neproporcionalni.
84. Osnovano tužitelj smatra da je predmetni ugovor o kreditu unaprijed formulirani standardni ugovor trgovca. Između ostaloga, u članku 2.C) predmetnog ugovora stoji da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno važećim Općim uvjetima poslovanja i Odluci o tarifi naknade Kreditora. Dakle, radi se o ugovoru koji je prethodno pripremio tuženik. Opće je poznato da se o odredbama akata kreditora, ovdje tužene banke, koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, stoga se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornoj odredbi. Pored toga osnovano tužitelj navodi da tuženik nije dokazao da bi tužitelju dao na uvid Opće uvjete poslovanja niti da se o njima razgovaralo, a posljedično niti o spornoj odredbi.“ Dakle, tuženik, a u smislu odredbe stavka 4. članka 96. ZZP-a, nije dokazao da se o spornoj odredbi, sadržanoj u unaprijed formuliranom standardnom

ugovoru, pojedinačno pregovaralo. Nesporno je da tužitelj nije imao utjecaja na sadržaj sporne odredbe, stoga se radi o odredbi koja je nepoštena u smislu citiranog članka 96. ZZP-a, a posljedica koje je ništetnost. Stoga je tužena banka dužna tužitelju vratiti plaćeni iznos u visini 364,90 EUR zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja 27. travnja 2007. g. do isplate, obzirom po čl. 1115. ZOO-a sud smatra banku nepoštenim stjecateljem obzirom na obrazloženo u ovom postupku.

85. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

86. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1 ZPP-a, i trošak se sastoji od troška zastupanja tužitelja po odvjetniku prema važećoj odvjetničkoj tarifi i vrijednosti predmeta spora od 364,99 EUR, i u trošak ulazi: trošak sastava tužbe /Tbr. 7. toč. 1 O.T.R.H./ u iznosu od 100,00 EUR, trošak pristupa punomoćnika tužitelja na ročišta dana 16.9.2026. /Tbr. 9. toč. 1. O.T.R.H./ u iznosu od 100,00 EUR, trošak sastava podnesaka od 12.6.2026.g. /Tbr. 8. toč. I. O.T.R.H./ u iznosu od 100,00 EUR, što sveukupno iznosi 300,00 EUR, te 25% PDV-a u iznosu od 75,00 EUR, tako da ukupni trošak iznosi 375,00 EUR, sa zakonskim zateznim kamata tekućim od presuđenja pa do isplate, po čl. 27. st. 3. Ovršnog Zakona.

U Zagrebu 30. rujna 2026.

Sudac
Sanja Krovinović

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana računajući od dana dostave presude. Žalba se predaje putem ovog suda na Županijski sud, pisano u pet istovjetnih primjeraka.

DNA:

1. Punomoćniku tužitelja
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-e1739**

Kontrolni broj: **021c7-2aa3d-5301e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

SANJA KROVINOVIĆ

Elektronički potpisano: 30.09.2026T09:41:00 (UTC:2026-09-30T07:41:00Z)
Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>
Broj zapisa: b6824772-96c1-4ae8-903d-c268b837028d
Općinski građanski sud u Zagrebu

